

ZVEZDE MOJE NI VEČ

Pavle Zidar

Zvezde moje ni več, a večer
je tako mlad,
da ima vse
svoj glas
— postoj, napij se neba
ko na njivi mrlič.
Še ptič, ki ga gluši mir
zrelih vej,
še ta trenutek življenja
hiti samo
naprej.
Vse omaguje od besed
in ognji prepirljivi
sanjajo v očeh,
da boli od jasnine,
tako svetlo
je le še v oknih
upanja in h koncu
zime.

K ustom, srečne
solze,
da odžejam žalost,
ki ne da govoriti,
kakor trave
mora me veter
razviti.
kakor trave v širok zamah...
Šele ko se noč
krivokljuna spusti
na zlati trebuh njiv,
ko tisoč ran odpre,
ne bom več vedel,
če so mimo
rože šle.